Jezus in Eseni 4. del

80. Rafael kot čezmerni jedec

1 Na ta Roklusov nagovor se vsi odpravijo k zanje določeni mizi, se trikrat priklonijo pred visoko družbo in Rafael takoj vsakemu odkaže njegov prostor in nazadnje kot štirinajsti sede k njim k novi mizi. Roklus zagleda pred seboj prav tisto jed, ki mu je bila v življenju med vsemi najljubša: pečeno jagnje s prilogo iz najboljših in povsem zrelih pomaranč. Ni se mogel dovolj načuditi, kako so mogli v kuhinji tako natančno uganiti njegov okus. Toda kmalu se je opomnil in pomislil, v kakšni družbi je, in to mu je razjasnilo vse. Prav tako je vsak od trinajstih gostov dobil prav tisto, kar je po vsej pravici imenoval svojo najljubšo jed; le Rafael je imel pred seboj v veliki skledi osem velikih in zelo dobro pripravljenih rib, s katerimi se, kot je znano, ni dolgo mudil, in to je zbudilo veliko pozornost trinajsterice.

2 Roklus se ni mogel vzdržati in je domnevnega mladeniča sicer zelo prijazno, pri tem pa vendar zelo začudeno vprašal, kako je mogel osem tako velikih rib tako nadvse hitro pojesti in ali bi zdaj lahko pojedel še kaj.

3 In Rafael je tudi odgovoril s prav prijaznim nasmehom: "Oh, le sem s še desetkrat tolikšnimi in zlahka bom opravil z njimi; toda tudi teh sem se prav dobro najedel in sem sit!"

4 Roklus reče: "Tvoj želodec je moral biti v tvoji mladosti preobremenjen, sicer si tega ne morem razložiti! Mi lahko morda pomagaš pojesti tudi moje jagnje? Glej, osmino imam več kot dovolj!"

5 Rafael reče: "Le sem z njim, zlahka bom opravil s sedmimi osminami! "

6 Roklus, ki je vzel le zadnjo nogo, je vse drugo dal Rafaelu in ta je v trenutku pojedel meso s kostmi vred.

7 To pa je bilo Roklusu vendarle nekoliko preveč in ves osupel je rekel: "Ti si sicer moj najmilejši in najmodrejši mladenič, vendar to pri tebi ni več naravno! Pravzaprav nisem hotel reči nič o tem, kako si pojedel meso; toda da si tudi s kostmi, ki jih sicer ne je noben človek, opravil hitreje kot volk, - veš, to se mi že zdi čarovnija in zdaj mi že moraš to zadevo natančneje razložiti!"

8 Rafael reče: "No, daj mi kamen, pa boš tudi tu videl svoj čudež!"

9 Roklus je hitro dvignil s tal res velik kamen in ga dal Rafaelu.

10 Rafael pa je rekel: "Poglej, tudi ta kamen bom zaužil kot najboljši kos kruha!"

11 Nato je Rafael vzel kamen, ga prinesel k ustom, in ko seje kamen dotaknil Rafaelovih ust, je že izginil iz zemeljskega obstoja!

12 Ko so Roklus in njegovi tovariši to videli, so se prestrašili in Roklus je rekel: "Ne, mladi prijatelj, s teboj ni dobro biti gost; nazadnje bi se morda lahko lotil tudi drugih gostov! Dovoli mi prav obzirno pripombo, s katero ti nočem sporočiti nič drugega kot to: Če misliš požreti tudi nas, stori to čim prej, da ne bomo predolgo strahoma čakali na svoj konec! Ne, nič nisem hotel reči o osmih ribah največje vrste, kar jih je v Galilejskem jezeru, tudi o mojih sedmih osminah jagnjeta s kostmi vred ne, čeprav je že to - dovoli mi - strašansko nenormalna požrešnost; toda použiti vsaj deset funtov težak kamen je nekaj, kar nas vse navdaja z upravičeno grozo! Le kje se bo ta zgodba nazadnje končala? Nam je to sicer malo mar ali nič; toda, čeprav lahko v imenu vseh bogov požreš vse gore na zemlji, vendar nočemo biti priče tvoji neznanski požrešnosti! Si razumel, moj ljubi mladi požeruh?"

81. Rafaelova oseba in bitje in razlika z zemljani

1 Rafael reče: "Prijatelj moj, tako govoriš, ker me ne poznaš; če bi me poznal, bi se ti to zdelo tako naravno, kot se ti zdi naravno, da si potešil svojo lakoto s komaj osmino jagnjeta!

2 Jaz sem sicer tudi človek kot ti in imam vse čute, za zdaj mi tudi telesno ne manjka noben ud; toda moje telo je povsem drugačno od tvojega; tvoje je še umrljivo, moje ne! Ti kot duša in duh svojega telesa ne moreš sleči, kadar hočeš, ga razkrojiti in v trenutku spremeniti v tvoj duhovni element; jaz pa to morem in zmoremo. Sem pravzaprav čisti duh, četudi imam navidezno telo; ti pa si še skoraj čisto meso in boš moral zase še veliko storiti, dokler se ne boš začel v svojem mesu čutiti kot zrela in svobodna duša.

3 Ko nekaj poješ, je potreben čas, dokler pojedeno ne postane kri in meso tvojega telesa, in ti nikoli in nikdar ne veš, kako se zgodi ta sprememba v tebi. Organske zgradbe svojega telesa ne poznaš do najmanjšega delca; jaz pa vsak atom svojega in tudi tvojega telesa tako dobro poznam, da na vsem svetu ni stvari, ki mi bila bolj znana. Svoje zdajšnje telo si moram namreč od atoma do atoma, od živca do živca, od vlakna do vlakna in od uda do uda sam narediti in ga ohranjati; ti pa od začetka ne veš, iz česa je narejeno tvoje telo in kdo ga neprenehoma ustvarja in ohranja.

4 Tvoje telo je bilo spočeto, rojeno in je zraslo brez tvojega spoznanja in tvoje volje, -

moje pa je ustvarjeno po mojem spoznanju in hotenju! Tvoja zavest o bivanju je še spanje in tvoje vedenje, spoznanje in hotenje je sanjanje v tvojem bivanjskem spanju; jaz pa sem v najjasnejšem in najbudnejšem življenju najpopolnejšega večnega življenjskega dneva. Vem, kaj govorim in počnem, in poznam resnični in najgloblji vzrok za to, - ti pa ne veš niti tega, kako in zakaj nastajajo v tebi vsakovrstne misli! In tako tudi vem, zakaj morem in moram, dokler se mudim med smrtniki, zaužiti veliko več hrane kot ti in vsi tvoji tovariši skupaj. Da, vzroka za to ti zdaj še ne morem pojasniti, ker tega s svojimi zdajšnjimi spoznanji sploh ne bi razumel; toda pozneje bo že prišel čas, v katerem boš dobro razumel in dojel vse to, kar sem ti zdaj le mimogrede omenil.

5 Toda, da mi pripisuješ, da bi se zaradi svoje prevelike požrešnosti nazadnje kot hijena ali volk lotil tudi vas, to je nekoliko bedasto od tebe! Menim, da bi vas morala moja duhovna konstitucija in moja za vas vidna modrost vendar poučiti o nečem boljšem! Tako lahko použijem ne le kamen - kot ste se lahko zdaj prepričali - temveč tudi cele gore in nebesna telesa, za vse to bi imel dovolj moči! Edino, če bi bil nemoder in bi imel moč, ki mi je lastna, ter bi ravnal po kakšni slepi strasti, tedaj vaš obstoj in vaše življenje seveda ne bi bilo varno ob moji strani! Toda pravečna Božja modrost, iz katere je pravzaprav ustvarjeno vse moje bitje, mi zapoveduje predvsem ohranjanje vseh stvari, ki jih je ustvarila Božja moč in vsemogočnost, od katerih se nikoli ne sme izgubiti noben atom in se tudi ne more izgubiti, ker Božja volja in Njegovo vsevidno svetlobno oko nenehno prešinjata in prepletata ves večni in neskončni prostor od največjega do najmanjšega in delujeta v njem; in tako je tvoj strah in strah vas vseh pred mojo domnevno požrešnostjo povsem neutemeljen! - Roklus, si te besede vsaj malo razumel?"

6 Roklus reče: "O pravem razumevanju ne more biti govora; toliko pa iz tega razumem, da se nam ob tvoji strani ni treba ravno bati za svoj obstoj, in to je za zdaj za nas že zelo veliko! Toda, le kam daš tolikšne količine? Ali imaš nekakšen nojev želodec, ki po mojem vedenju menda tudi prebavlja najtrše kamne? Celo najtrše kovine naj bi bile zanj prava poslastica! Toda naj bo, kakor hoče, - ti si in ostajaš čudežno bitje!

7 Judje govorijo o nekih praustvarjenih nebeških slih (angelih), mi, Grki in Rimljani, imamo svoje genije in tako imenovane polbogove; morda si tak prikrit angel ali vsaj tak genij ali polbog?! Za zemljana se mi zdiš na videz prenežen in čuteč; nobena, še tako čista vestalka (Staro rimska svečenica boginje Veste) se glede telesne nežnosti

in lepote ne bi mogla meriti s teboj. Že prej si zbudil mojo pozornost in nisem se motil, ko sem te skrivaj vseskozi imel za nekakšnega čarodejnega fantoma! Vedno se mi je zdelo, kot da bi bil po eni strani vendarle nekaj, po drugi strani pa vendar nič drugega kot le govoreča podoba najvišjega Božjega bitja, ki ti le za določen čas daje obliko, obstoj ter potrebno modrost in oblast. Ko pa Mu nisi več potreben, je tudi konec s teboj! - Tako sem vsaj v sebi mislil, čutil in doživljal."

8 Rafael reče: "Razen mojega popolnega konca si prišel precej blizu resnici! Le glede mojega popolnega konca je vse neskončno bolj zapleteno; glej, tebi nedoumljivo dolgo prej, preden je en sam svet začel plavati in svetiti v najneskončnejšem prostoru, sem bil jaz že povsem dovršen služabnik najvišjega Božjega duha! To sem še vedno in bom tudi ostal za večno, četudi morda nekoliko spremenjen po Gospodovi meri, za kar si prizadevajo vsi še tako popolni duhovi in si bodo zmeraj prizadevali. Toda zato bom vendarle zmeraj ostal to, kar sem, le v še popolnejši meri; zato sem tudi prišel v to malo šolo materialnega življenja po Gospodovi milosti. Toda za zdaj še ostajam, kdor, kakor in kar sem! - Si me zdaj že nekoliko bolje razumel?"

9 Reče Roklus začuden: "A tako, no ja, kot sem si mislil! Ti si torej - kot se reče - le ad interim (Za zdaj) tu navidezno utelešeni duh, in sicer iz nebes, da bi začasno služil Gospodu veličastva in izpolnil Njegovo voljo?! Ja, tako, aha, aha, da, tu je seveda neznanska razlika med nami, in pravzaprav s teboj ne moremo več spregovoriti nobene zemeljske besede več!"

10 Vpraša Rafael hitro: "In zakaj ne?"

11 Govori Roklus, zdaj s povsem resnim obrazom: "Od tvoje gotovo brezmejne modrosti pričakujem, da boš vzrok tudi brez moje razlage, ki malo pove, uvidel še bolje kot jaz; toda ker vi skrivnostna duhovna bitja od nas bednih, umrljivih ljudi že zmeraj zahtevate izražanje, ti moram to povedati, - čeprav že vnaprej veš za vsako besedo, ki jo bom izgovoril! In tako me poslušaj:

12 Tudi na tej zemlji so nekatera razmerja in stanja, ki drugo ob drugem nikoli niso videti hvale vredno. Tako je na primer krtina poleg visokega Ararata gotovo zelo neugodno razmerje, svinjski hlev poleg cesarske palače v Rimu, mušja hiša poleg egiptovske piramide, mušica poleg slona, kaplja vode poleg velikega oceana! Toda ta omenjena razmerja so videti še vendar veliko lepše kot razmerje med nami in teboj; še kresnička, ki sveti ponoči, bi poleg sonca očitno delovala bolje in prijetneje! Kaj je moj govor v primerjavi s tvojim? Najneumnejše mlatenje povsem prazne slame; to,

kar ti zdaj govorim, si že pred vso večnostjo vedel od besede do besede! Toda tu ne govorim zaradi tebe, temveč zaradi sebe in svojih tovarišev, da bodo naglas izvedeli, kako mislim v tem našem položaju! Enako se prilega enakemu: navaden človek k navadnemu človeku, visok in mogočen pa k visokemu in mogočnemu.

13 Tehtnica je tista, ki pravilno presodi. Sončni prahec ima gotovo še nekakšno težo, sicer sčasoma ne bi padel na zemljo. Toda ali ne bi spravil v smeh celo vola, če bi kdo pred njegovimi očmi sončni prahec postavil na tehtnico nasproti deset tisoč funtom, da bi videl, koliko lažji je prahec od velike teže deset tisoč funtov?! In tako je, da ti v našo družbo sodiš prav tako malo kot mi v tvojo.

14 Po judovskem Pismu si eden največjih v nebesih, mi pa smo na tej zemlji komaj še na robu življenja v zibelki, in nam še strašno veliko manjka, da bomo na tej zemlji duhovno dosegli moška leta! Zato te prosimo, da nas zapustiš, ker se ob tvoji strani počutimo preveč ničevo! Ti pri nas gotovo ne moreš ničesar pridobiti in mi pri tebi v razmerju, kaj si in kaj zmoreš, tudi toliko kot nič!"

82. Rafaelovo čudežno delovanje

1 Rafael reče: "V vaši družbi nisem po svoji, temveč po Gospodovi volji, in po tej se moramo ravnati vsi mi in vsa ustvarjena bitja kakršne koli vrste. Majhna razlika je le v tem, da nam Gospodove volje ni treba ubogati kot slepcem, temveč jo ubogamo odprtih oči, vse drugo stvarstvo pa mora Gospodovi volji slepo slediti.

2 Med menoj in vami pa je tudi ta razlika, da sem jaz kot prav tako z najsvobodnejšo voljo obdarjeni duh Gospodovo voljo sprejel za lastno; vi pa ste doslej komaj spoznali, da Gospod obstaja. Njegove volje pa za zdaj še ne morete spoznati; natančneje jo boste spoznali šele iz spisa, ki sem vam ga sam prej napisal in izročil po Gospodovi volji.

3 Ko boste iz tega popolnoma spoznali Gospodovo voljo, jo sprejeli v srca in boste delovali edino po tej novi volji v vas, potem tudi med vami in menoj ne bo razlike; nasprotno, vi boste zmogli delati še več, ker ste pot mesa že prehodili, medtem ko mene taka pot še čaka, da jo bom nekoč prehodil, če hočem tudi jaz svoje zdajšnje golo Božje služabništvo zamenjati za Božje otroštvo. Raje bi bil to, kar ste vi; toda edino od Gospodove volje je odvisno, kako, kaj in kdaj On hoče!

4 Tega pa ne zahtevam, čeprav si želim; tudi tako sem namreč kar najbolj srečen in

ne morem nič drugega kot peti 'Svet, svet, svet!' Njemu, ki je zdaj postal človek z mesom, da bi vse ljudi te zemlje in vse prebivalce nebes preoblikoval v Svoje otroke, - to se pravi, če prebivalci nebes to hočejo in za to v srcu prosijo Gospoda! Tudi v nebesih bijejo za Gospoda Boga nešteta srca, polna najbolj vroče ljubezni in tudi zmeraj dosežejo, da so njihove prošnje uslišane.

5 Toda zapomni si predvsem tole: Kolikor več spoznane čisto Božje volje boš sprejel v svoje srce kot stalno smernico svojega življenja, toliko mogočneje bo delovala tvoja volja iz Boga!

6 Vedenje, spoznanje in hvaljenje spoznane Božje volje ti nič ne koristi; vse to je namreč prazno odobravanje vsega veličastnega in čudežnega dogajanja pred tvojimi očmi. Iz tega spoznaš dobroto, lepoto in vzvišenost in prav dobro veš, da izhaja iz umetnikovega spoznanja in hotenja. Postavimo, da bi imel tudi ti spoznanje o tem, še zdaleč pa ne umetnikove volje, - ali bi lahko s samim spoznanjem kaj dosegel? Ali pa bi imel približno umetnikovo voljo, ne pa njegovega spoznanja ter s trudom in prizadevanjem pridobljene spretnosti - ali bi tudi tedaj lahko kaj opravil?

7 Povem ti: Glede tega je potrebno najresničnejše spoznanje, iz Boga izhajajoča trdna volja ter velika spretnost v njeni uporabi! Potem seveda lahko rečeš eni ali drugi gori: 'Dvigni se in se vrzi v morje, kjer je najgloblje!', in zanesljivo se bo zgodilo, kar si hotel!

8 Toda s spoznanjem in s trdno voljo samo še ni narejeno nič ali le zelo malo! Spretnost v uporabi Božje volje v lastnem srcu pa dosežemo edino z močjo čiste ljubezni do Boga in po njej do bližnjega; kajti le takšna edina prava ljubezen ustvarja v duši živo vero in neomajno trdno zaupanje, brez katerega tudi najbolj razsvetljeni zmore le malo ali nič."

83. Popolnost življenja in čudodelna moč iz ljubezni do Boga in bližnjega. Resnični in lažni preroki.

1 (Rafael:) "Recimo, da bi hotel slepemu vrniti vid z močjo Božje volje v sebi, vendar pa bi ob tem tudi nekoliko dvomil o uspehu - že to bi bilo nadvse zgrešeno; tako namreč slepi ne bo spregleda!. Če pa se najsilneje vnameš v ljubezni do Boga, bo ta najvišji ogenj ljubezni in življenja vsemogočno oživil ne le tvojo dušo, temveč bo z neustavljivo vsemočjo duhovno prodrl daleč prek tvoje oblikovne sfere in bo popolnoma osredotočeno deloval tam, kjer bo tvoja Božja volja, seveda z vso

modrostjo in pametjo, v nekaj posegla. Če bo tedaj tvoja Božja volja zgrabila slepega in ga pri priči postavila v gorišče vsemogočne Božje ljubezni, ki je je tvoja duša polna, bo ta tudi v trenutku povsem ozdravel; ker v najvišji ljubezenski in življenjski svetlobi in ognju iz Boga se mora umakniti vsaka smrt, tudi smrt svetlobno odmrlega očesa, ki je brez svetlobe seveda prav tako mrtvo kot celotno telo brez diha in srčnega utripa. Tako je tudi mogoče v trenutku obuditi mrtvega; če Božja volja, ki napolnjuje tvoje srce, in Njegova modrost ne nasprotujeta obujenju kakšnega umrlega, moraš mrtvega le postaviti pod gorišče tvoje ljubezni do Gospoda Boga in spet bo oživel.

2 Za to pa človek potrebuje močno prizadevanje in vztrajno vajo; srce se mora v najvišji meri tako voljno ukloniti, da lahko vsak trenutek poljubno plane v največjo polnost ljubezni do Boga. Ko zmore to, je tudi človek kot človek popoln in tedaj se mora zgoditi, kar hoče iz Boga! Če torej hočeš ustvariti svet, se mora to zgoditi po tvoji Božji volji in oblasti Božje ljubezni, katere polna mera prestavi tvoje srce v najvišji življenjski ogenj in tvojo zunanjo življenjsko sfero v najvišjo življenjsko svetlobo, ki daleč sveti in deluje. Kar tvoje iz Boga modro spoznanje začrta tvoji volji, to se bo iz substance tvoje najsilneje iztekajoče se življenjsko - ljubezenske svetlobe tudi takoj uklonilo v obliko, ki si si jo prej zamislil in jo spoznal, in tako boš v nekaj trenutkih imel pred seboj svet, ki ga lahko potem celo fiksiraš in ohraniš, če si v najčistejši popolni posesti Božje volje in Božje ljubezni.

3 Seveda pa že takoj na začetku ne moreš priti do polne posesti Božje volje v sebi, če prej nisi sprejel v svoje srce Boga v vsej polnosti po čisti, resnični, vse drugo izključujoči ljubezni; če Bog *ni* popolnoma v tebi, tudi ne more v tebi popolnoma hoteti.

4 Boga nadvse iz vseh življenjskih moči ljubiti pa ni ravno tako lahko, kot si predstavljaš! Za to je potrebno predvsem po Mojzesovi postavi povsem čisto življenje. Kjer je bilo to zaradi vsakovrstnih nezakonitih življenjskih napak (grehov) razdejano, tam so nujno trpele vse za življenje potrebne moči, ki so se zaradi tega materializirale in tako postale kakor mrtve.

5 Tako življenjsko pohabljen človek potem ne more Boga ljubiti nadvse iz vseh svojih življenjskih moči, ker je teh pogosto že več kot dve tretjini mrtvih. Tak človek mora potem s pogosto večletnim najprizadevnejšim samozatajevanjem vseh svojih starih strasti in navad v sebi znova oživiti zamrle življenjske moči in šele tako postopno preiti v najvišjo mogočo ljubezen do Boga, kar za že zelo posvetnega človeka seveda

ni lahka naloga!

6 Če se že povsem zdrav človek ob vzponu na visoko goro zelo namuči in se mu mora zadeva zdeti zelo težavna, koliko bolj se zdi taka protinastemu, ki se z berglami še po ravnem komaj vleče naprej! Če pa bi se protinast človek vendarle zelo resno hotel povzpeti na visoko goro, bi se moral ozreti predvsem za zdravim in zelo močnim vodnikom, ki bi ga lahko krepko podpiral; protinast bi imel od takega vzpona zanesljivo velike koristi.

7 Pri tem bi se sicer močno znojil, in to, kolikor više, toliko močneje; toda s tem bi svoje stare ude očistil protinastih snovi in odmrle dele spet oži vil in tako bi se nazadnje povzpel na najvišji vrh gore, seveda po večdnevnem, mučnem potovanju, kot povsem zdrav. Toda kako pravljično trden sklep protinastega človeka bi bil potreben, da bi se na primer napotil na najvišji vrh Ararata! To pa bi bilo še zmeraj laže kot za močno posvetnega človeka vzpon na duhovno gorovje, to pomeni: popolno ponižnost in celostno samozatajevanje!

8 Seveda zdaj strmiš in govoriš sam pri sebi: 'No, no, ob takšnih možnostih bodo le najredkejši ljudje dosegli vrh resnične življenjske popolnosti na tej zemlji, in s čudodelništvom bo odslej težko delovati!' Da, da, glede tega imaš najbrž kar prav; toda v tem času so pri roki nadvse izkušeni življenjski vodniki in z njihovo pomočjo sploh ni pretežka naloga, da bi se kot duševno protinasti krepko podprti pustili voditi in spremljati na najvišji življenjski vrh duhovnega Ararata.

9 Zdaj se vsak, ki ima le malo dobre volje, zlahka poglobi v življenjsko popolnost; Gospodu je bilo namreč po volji, da je v tem času poklical iz nebes na to zemljo življenjsko krepke vodnike, da bi ljudi pripravili, vodili in spremljali, in da je sam sprejel meso in prišel, da bi vas, protinaste ljudi, ozdravil in vam pokazal Svojo najčistejšo Božjo voljo, vas naučil Boga ljubiti nadvse in bližnjega kot samega sebe.

10 Odslej za nikogar več ne more biti dvoma, kako spoznati čisto Božjo voljo in tudi izvedeti, kako je treba Boga nadvse ljubiti in kako svoje srce dvigniti do te ljubezni. Zdaj so poti najčisteje pokazane, in kdor hoče hoditi po njih, ne more zaiti. Toda v poznejših letih in stoletjih se bo že spet teže seznaniti z najčistejšo Gospodovo voljo; poleg pravih prerokov bodo namreč vstali tudi mnogi lažni in ti bodo delali čudeže kakor vi doslej in s tem mnoge celo s prisilo naučili povsem napačnih pojmov o Bogu in Njegovi najčistejši volji. Tedaj bodo postali ljudje te zemlje zelo potrti in nihče ne bo mogel biti drugemu zanesljiv vodnik, ker bo eden govoril in učil: 'Glej, tuje resnica!' in

drugi: 'Glej, tu ali tam je!' Toda nihče, ki bo tako kričal, ne bo v resnici, temveč v laži čez in čez!

11 Toda ne glede na to bo Gospod še vedno od časa do časa obujal hlapce, ki bodo tistim, ki so dobre volje, kazali čisto Božjo voljo tako, kot jo mi zdaj kažemo vam. Blagor tistim, ki se bodo ravnali popolnoma po njej; s tem bodo namreč dosegli prav tisto, kar bi zdaj zlahka dosegali vi! Le čudeži bodo nekoliko skromni; Gospodov duh bo namreč Njegove učil, naj bodo s čudeži previdni, da ne bi s tem naščuvali proti sebi cele vojske lažnih prerokov in bi se potem morali z mečem bojevati proti peklu.

12 Prave preroke resnice bo Gospod zmeraj obujal v tišini in oni kot povsem tiha voda ne bodo v svetu nikoli povzročali niti vik in krik niti nobenega slišnega hrupa; v tistih pa, ki bodo povzročali kak vik in krik, ne bo resnice in besede Duha.

13 Pristni preroki, ki jih bo obudil Bog, pa bodo lahko delali čudeže tudi v vsej tihoti; toda svet tega ne bo opazil, ampak jih bodo opazili le tu in tam pravi Božji prijatelji, in to jim bo v tiho tolažbo.

14 Zdaj se godijo čudeži zaradi zakrknjenih Judov in poganov, da nazadnje nihče ne more reči, da se ob razodetju tega povsem novega nauka niso pojavljala potrjevalna znamenja iz nebes. V poznejših časih pa bodo ljudje bolj vpraševali po polni resnici in ne več tako zelo po čudežnih potrditvenih znamenjih, o katerih bodo modri rekli, da jim ne morejo belega prodati za črno in da resnica tudi brez čudežnih znamenj ostane resnica.

15 Iz zdaj povedanega lahko spoznaš, da kljub požrešnosti vendarle nisem bitje, ki bi se ga moral bati, in da med nami ni tako velika razlika, kot si si mislil, temveč da smo že na precej enaki stopnji, celo, da si ti kot že človek v mesu precejšnjo stopnjo pred menoj! Povej mi zdaj, ali sem poleg tebe še zmeraj videti kakor slon v družbi mušice! Ali naj vas še zapustim kot tebi zoprn ali pa naj kot trinajsti morda še ostanem med vami kot učitelj?"

84. Pomen Božjega otroštva na tej zemlji

1 Roklus, ki je zdaj Rafaela spet izredno vzljubil, reče: "Oh, ostani, ostani! Zdaj lahko požreš pred nami kar ves svet, naša ljubezen do tebe zaradi tega ne bo manjša in naš strah pred teboj ne bo večji; zdaj vemo, kdo si in kaj imamo, ko si med nami.

2 Toda zdaj nekaj drugega! Vem sicer, da boš tako in tako vedel, kar ti bom zdaj povedal; toda moji tovariši tega ne vedo in edino zaradi njih ti zadevo predlagam glasno, da bodo tudi oni izvedeli, kaj bi rad od tebe! - Povej mi, ali ti nikakor ne bi bilo mogoče, da bi tudi ti postal član našega instituta, vsaj tako dolgo, dokler ne bi dosegli tiste življenjske popolnosti, ki nam bi dala tisto stopnjo, ki bi jo tako nujno potrebovali za resnični blagor človeštva!"

3 Rafael reče: "Za zdaj to ni mogoče, ker imam še druge obveznosti do Gospoda in ljudi! Toda v kakšnem nujnem primeru bom zmeraj med vami, kot če bi me poklicali. Gospod vam je sicer obljubil, da boste lahko delovali v Njegovem imenu, - in to ime samo je mogočnejše od nešteto miriad takšnih kot sem jaz. Tega imena, ki se glasi 'Jezus = Božja moč', se držite in gore se bodo morale umikati pred vami ter viharji in orkani umolkniti, če bo vaše življenje takšno, da boste vredni tega imena! Kajti to je najresničnejše Božje ime v Njegovi ljubezni od vekomaj; uklanja se mu vse v nebesih, na zemlji in pod njo!

4 S tem pa ne mislim pod tlemi te materialne zemlje, ki je v celoti krogla kakor vsak drug planet, in pod katero so, torej nam ravno nasproti, prav tako kot tu dežele, gore, jezera in morja; tudi ne mislim notranjosti zemlje, ki je veličasten, živalsko oblikovan organizem za razvoj naravnega življenja, ki je potrebno za ves planet; ampak z izrazom 'pod zemljo' označujem življenjsko moralno stanje vseh instinktivno razumnih bitij na nešteto drugih planetih, na katerih tudi živijo ljudje; toda v primerjavi z vami, ljudmi te zemlje, imajo le zelo omejeno poslanstvo.

5 Sodijo tudi k celoti neskončno velikega in so nekakšni členi verige; vi pa ste tečaji, ki ste kot resnični Božji otroci določeni, da z Bogom in z nami nosite celotno, neskončno Božje stvarstvo od najmanjšega do največjega! In zato vas postavljam na to zemljo ali nad njo, enako nam, dozdajšnjim prebivalcem Božjih nebes!

6 In če zdaj dobro razumete tudi to, morate toliko bolj paziti na ime Najvišjega od vekomaj, ker lahko že iz tega popolnoma spoznate, da je Bog vaš Oče in vi Njegovi otroci; in če to ne bi bili, mar bi On prišel od zgoraj k vam, da bi vas sam vzgajal za Svoje večno največje namene, ki jih je že od vekomaj predvidel, in si jih vnaprej zamislil za vas, Svoje otroke?!

7 Zato pa se le nadvse radujte, da je On kot Oče od vekomaj sam prišel k vam, da bi vas povsem naredil za to, za kar vas je že od vekomaj poklical in določil!

8 Če pa ste nesporno Njegovi otroci in je On prišel k vam, ne da bi ga vi nedozoreli poklicali, bo odslej še prej in bolj zanesljivo prišel k vam, kadar koli Ga boste z vso ljubeznijo svojega srca klicali in govorili: 'Abba, ljubi oče, pridi, potrebujemo Te!' To obljubo ste prejeli tudi iz ust in srca Očeta samega, in zato jaz ne potrebujem druge in mi jo tudi ni treba dati. Že ta bo namreč ostala resnična za vekomaj in zato me boste zlahka pogrešali za svoj institut; kjer namreč deluje Gospod sam, tam so Njegovi nebeški sli nepotrebni.

9 Sicer pa, če me hočete tu in tam imeti med seboj kot prijatelja, me morate le poklicati in takoj bom pri vas, če boste ostali v Gospodovi ljubezni in Njegovem redu. Če pa bi zaradi kakšnega umazanega, zemeljskega razloga Očetov red zapustili, potem seveda tudi na'tisočkratno klicanje ne bi prišel k vam, in celo v Očetovo vsemogočno ime bi se izkazalo kot prazno in neučinkovito. Če imate zdaj še kaj na srcu, povejte, in dobili boste nasvet!"

85. Prehodi v kraljestvu naravnih duhov

1 V trenutku, ko Rafael spodbuja Roklusa in njegove tovariše, naj ga, če imajo še kaj na srcu, še naprej vprašujejo, se nenadoma vzdigne z morske strani močan vihar in preskuša svojo moč posebno na razkošnih šotorih, ki so stali blizu morja in so bili last Ourana, ki je še bival med nami. Slišalo se je tudi kričanje žerjavov, ki so divje in zelo zmedeni letali po zraku.

2 Tudi nove ladje v novem pristanišču začno strahovito škripati; veter namreč ob sicer povsem jasnem vremenu postaja čedalje močnejši, tako da Mi Cirenij reče: »Gospod, vihar od minute do minute narašča, in če bo šlo tako naprej, bomo tudi mi prisiljeni spremeniti naš položaj! Žerjavi, ki divje letajo naokrog, tudi ne pomenijo nič dobrega! Živali je moralo nekaj zelo prestrašiti, sicer ne bi zapustile svojih nočnih počivališč! Ne, ne, kmalu ne bo več mogoče vzdržati! Vihar je čedalje močnejši in tudi občutno hladen! Ali naj morda le odidemo v sobane nove hiše?«

3 Jaz rečem: »Dokler sem pri vas, se vam ni treba bati niti viharja niti njegovega mraza in tudi nobenih kričečih živali! Tako v zraku kot na zemlji in v vodi je vendar množica negodnih naravnih duhov; ti imajo obdobja in čase, ko na svoj način pokažejo svoje delovanje, in so se tako sposobni povzpeti v novo in višjo raven dejavnosti.

4 Takšna naravno duhovna prehodna obdobja so zmeraj nekoliko viharna; vse to je

za ohranjanje in širjenje celote potrebno prav tako, kakor je tebi za ohranjanje telesnega naravnega življenja kar najbolj potrebno dihanje. Če si hitro hodil in si s tem duhove svojega mesa in krvi bolj vznemiril, se ti združijo in s tem že stopijo na višjo stopnjo bivanja; toda zaradi tega postanejo nižje stopnje delovanja tako rekoč brez delavcev, in če jih ne bi že v naslednjem trenutku nadomestili novi, bi se ti kmalu sesedel kot brez zavesti; v stanju nedejavnosti nižjih stopenj, ki bi hitro napredovalo in se tudi naglo širilo, bi ti kmalu izgubil telesno življenje.

5 Glej, zaradi dnevne svetlobe in vročine preidejo neštete tisoče in tisoče iz materije odrešenih naravnih duhov na višjo stopnjo bivanja v rastlinski in živalski svet; ob zelo visokih dnevnih temperaturah jih pogosto preide celo več, kot se lahko iz grobe materije osvobodi naravnih duhov spodnje stopnje! In takoj boš opazil, kako postane ob tem vse tako lenobno, tako neradoživo in rastlinstvo uvene in se pogosto povsem posuši. To se zgodi zato, ker je veliko več duhov naravnega življenja prešlo na višjo življenjsko stopnjo, kot jih je lahko od spodaj dejavno zasedlo njihova mesta.

6 To je približno tako kot pri reki, ki ni nič drugega kot tekoča skupina vode iz mnogih tisočev majhnih izvirov. Če bi lahko presahnil petsto tisoč izvirov Evfrata, bi njegovo strugo povsem izpraznil in v kratkem času popolnoma izsušil. Tu se resnično klin s klinom izbija in šele v popolnem človeku vsi duhovi naravnega življenja, ki se dvigajo od spodaj, dosežejo svoje končno poslanstvo, to se pravi, kar zadeva človekovo dušo in duha; toda meso je in še dolgo ostane materija; nazadnje razpade v vsakovrstne življenjske oblike, in te se potem spet vzpenjajo do tja, kjer je postavljen njihov cilj.

7 Če zdaj to nekoliko premisliš in upoštevaš, se temu precej močnemu viharju nikakor ni mogoče čuditi in prav tako tudi ne kričanju žerjavov, ki so kot ptice na višji inteligenčni stopnji in prve zaznajo, ko se od spodaj dviga vanje premalo duhov naravnega življenja.

8 Zelo velika dnevna vročina je množico duhov naravnega življenja pognala navzgor in spodaj je nastalo splošno, veliko pomanjkanje, in sicer prav v tej okolici; na severovzhodu pa je po današnjem in tudi že včerajšnjem in predvčerajšnjem dnevu resnično velik presežek naravnih duhov, ki so se osvobodili iz najnižje materije. Na kraju nastanka in osvoboditve ne morejo pričakovati bivališča in zato odhitijo ali se razlijejo v tiste pokrajine, kjer začutijo, da jih najbolj primanjkuje. Ptice selivke, in posebno žerjavi, imajo v zvezi s tem izredno čustveno in občutljivo življenje; prve med vsemi živalmi zaznajo tako presežek kot tudi pomanjkanje omenjenih najnižjih

naravnih duhov; nemirne postanejo, vzletijo in vsaka išče v zraku plasti, v katerih najde presežek manjkajočih; te si s pridnim vdihavanjem prisvoji in s kričanjem oznanja, da je našla manjkajoče; kričanje žerjavov je torej znamenje ugodja in seveda tudi neugodja.

9 Veter vleče naravnost od severovzhoda in je povsem nasičen s prvimi in najnižjimi naravnimi duhovi, ki jih je tukaj že močno primanjkovalo in ki jih lekarnarji imenujejo kisik. Njegova hladnost zato za zdaj nikomur ne škodi, ker le poživlja in krepi ter prav prijetno osvežuje naše že zelo mlahave ude. Ta veter pa bo trajal približno uro, potem se bo polegel in veseli boste in živahni, kruh in vino pa vam bosta teknila.« Nadaljevanje>>

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 5